

Avertismente paralele - Numărul trei

Împuternicirea mesajelor profetice: procesul secvențial de testare al îngerilor Apocalipsei

Jeff Pippenger
2023-08-08

Am încheiat ultimul articol arătând că toți cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece, au un mesaj în mâini. Al doilea și al treilea înger sunt prezentați drept având un „pergament” cu ei, pe măsură ce coboară cu mesajul lor. Fiecare înger reprezintă un mesaj, iar sosirea fiecărui mesaj produce un efect. Primul înger a sosit în 1798. Acel mesaj a fost desigilat și a avut loc o sporire a cunoașterii cu privire la judecata iminentă. Acea sporire a cunoașterii a produs două clase de închinători. Când a sosit al doilea înger, mesajul căderii protestanților a fost desigilat și a avut loc o sporire a cunoașterii și s-au format două clase. Când a sosit mesajul Strigătului de la miezul nopții la 22 octombrie 1844, el a fost desigilat la adunarea de tabără de la Exeter și a avut loc o sporire a cunoașterii și s-au format două clase de fecioare. Când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, mesajul celui de-al treilea înger și tot ceea ce reprezintă el a fost desigilat și a avut loc o sporire a cunoașterii și s-au format două clase.

O altă trăsătură pe care o întâlnim la îngeri privește întărirea soliilor lor. Solia celui de-al doilea înger a fost întărită de solia Strigătului de la miezul nopții, așa cum a arătat articolul precedent; însă Strigătul de la miezul nopții nu este reprezentat de un singur înger, ci este reprezentat de mulți îngeri. Istoria care a corespuns celui de-al doilea înger și Strigătului de la miezul nopții arată că solia celui de-al doilea înger a fost întărită atunci când Strigătul de la miezul nopții i s-a alăturat. În aceeași carte ni se spune:

Am văzut îngeri grăbindu-se înapoi și încolo în ceruri. Ei coborau pe pământ și iarăși se înălțau la cer, pregătind împlinirea unui eveniment important. Apoi am văzut un alt înger puternic, însărcinat să coboare pe pământ, să-și unească glasul cu al treilea înger și să dea putere și tărie soliei lui. Mare putere și slavă i-au fost date îngerului, iar pe măsură ce cobora, pământul era luminat de slava lui. Lumina care îl preceda și îl urma pe acest înger pătrundea pretutindeni, în timp ce el striga cu putere, cu glas tare, zicând: Babilonul cel mare a căzut, a căzut, și a ajuns locașul demonilor, și o închisoare a oricărui duh necurat, și o colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Solia căderii Babilonului, așa cum a fost dată de al doilea înger, este iarăși dată, cu adăugarea stricăciunilor care au pătruns în biserici din 1844 înapoi. Lucrarea acestui înger vine la timpul potrivit și se alătură ultimei mari lucrări a soliei celui de-al treilea înger, pe măsură ce solia aceasta se amplifică într-un strigăt puternic. Iar poporul lui Dumnezeu este pregătit pretutindeni să stea în picioare în ceasul ispitei pe care urmează curând să-l întâmpine. Am văzut o mare lumină odihnindu-se peste ei, iar ei s-au unit în solie și au proclamat fără teamă, cu mare putere, solia celui de-al treilea înger.

Au fost trimiși îngeri ca să-l sprijine pe puternicul înger din cer, și am auzit glasuri care păreau să răsună pretutindeni: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și să

nu primiți din urgiile ei; căci păcatele ei au ajuns până la cer, iar Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Acest mesaj părea a fi un adaos la al treilea mesaj și i s-a alăturat, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a alăturat mesajului celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu s-a odihnit peste sfinții răbdători, care așteptau, și ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, proclamând căderea Babilonului și chemând poporul lui Dumnezeu să iasă din ea, ca să scape de osânda ei înfricoșătoare. Daruri spirituale, volumul 1, 193, 194.

Strigătul de la miezul nopții s-a unit cu îngerul al doilea, iar îngerul din Apocalipsa 18 se unește cu îngerul al treilea, și, când se unește cu îngerul al treilea, el repetă unirea Strigătului de la miezul nopții cu îngerul al doilea de la începutul adventismului. Pe baza a doi martori, al doilea și al treilea înger, fiecare solie îngerească are o solie secundară care o împuternicește. Acești doi martori învață că, atunci când solia primului înger a sosit în istorie, trebuia să existe, după aceea, un moment în care acea solie a fost împuternicită de o solie secundară. Acest lucru a fost, desigur, adevărat și în cazul primului înger. În primul paragraf al lungului pasaj pe care tocmai l-am prezentat, sora White atribuie aceleași caracteristici primului înger pe care Ioan le atribuie îngerului din Apocalipsa 18, când afirmă: „Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava lui și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia lui Dumnezeu care vine.” Este clar, în pasaj, că ea se referă la primul înger.

Solia primului înger a sosit în 1798, iar ulterior a fost împuternicită la 11 august 1840, când supremația otomană a încetat. Atunci îngerul puternic din Apocalipsa 10 a coborât din cer și și-a așezat un picior pe pământ și unul pe mare. El reprezintă împuternicirea primului înger, iar aceasta identifică lucrarea primului înger ca fiind aceeași cu aceea a îngerului din Apocalipsa 18. Amândoi urmau să lumineze pământul cu slava lor, dar îngerul din Apocalipsa 18 se unește cu al treilea înger, așa cum Strigarea de la miezul nopții s-a unit cu al doilea înger și așa cum îngerul care a coborât în Apocalipsa 10 s-a unit cu primul înger.

Așadar, când a sosit primul înger, a fost desigilat un mesaj care a produs două clase de închinători. Când mesajul primului înger a fost împuternicit de îngerul din Apocalipsa 10, acesta avea în mână o cârtică pe care i-a poruncit lui Ioan să o mănânce, indicând că el aducea un mesaj, pe care l-a desigilat și care a produs două clase de închinători. Când au sosit al doilea înger, Strigătul de la miezul nopții și al treilea înger, a fost desigilat un mesaj care a pus la încercare și a produs două clase de închinători.

Pasajul pe care îl abordăm accentuează, prin compararea istoriei lui Hristos cu istoria Milleriților, că procesul de încercări succesive care a avut loc în istoria Milleriților a avut loc și în zilele lui Hristos, care au reprezentat sfârșitul Israelului antic. Dacă un proces de încercări succesive a avut loc la începutul Israelului spiritual și la sfârșitul Israelului antic, atunci va exista un proces de încercări succesive la sfârșitul Israelului spiritual, așa cum a existat la începutul Israelului antic.

În istoria millerită, aceasta ar reprezenta cinci desigilări care au pus la încercare și au produs două clase de închinători, din 1798 până la 22 octombrie 1844. Pasajul învață în mod clar că, dacă nu treci o probă, nu vei trece următoarea, căci nici măcar nu vei încerca. Este, de asemenea, clar că, în vremea lui Hristos, procesul de testare se încheie cu faptul că fostul popor ales al legământului se

află în întuneric deplin în ce privește planul mântuirii. Daniel și Ioan îi reprezintă pe cei care ascultă glasul dinapoia lor, pe aceia care au trecut printr-un proces progresiv de testare ce a cerut cercetarea individuală a fiecărui nou adevăr care a fost desigilat.

Cărțile lui Daniel și Apocalipsa alcătuiesc o singură carte, iar Daniel și Ioan sunt cei doi martori ai acelei singure cărți. Un martor este începutul cărții, iar celălalt martor este sfârșitul cărții. Amândoi martorii au trecut, în mod simbolic, prin moarte și înviere; unul a fost persecutat de regatul medo-persan (prefigurând Statele Unite), iar celălalt a fost persecutat de Roma (prefigurând papalitatea). Ioan este persecutat pentru că este păzitor al Sabatului, în acord cu faptul că Daniel a fost persecutat pentru că a refuzat să-și schimbe practicile de închinare. Împreună, ei îi reprezintă pe cei de la sfârșitul lumii care sunt persecutați pentru că refuză să accepte închinarea duminicală în locul Sabatului zilei a șaptea.

Cei reprezentați de Daniel și Ioan au fost sau vor fi cei pecetluiți, căci atunci când Daniel a fost aruncat în groapa cu lei pentru că nu a ascultat de „decretul” împăratului, împăratul a pecetluit piatra, pentru ca hotărârea să nu poată fi schimbată. Daniel a fost pecetluit pentru veșnicie, deoarece decretul împăratului și, de asemenea, autoritatea peceții sale nu puteau fi schimbate, potrivit legilor mezilor și perșilor. Pecetea împăratului a fost pusă pe o piatră, iar ușa a fost închisă. Ușa se închide odată cu legea duminicală și niciun om nu poate deschide acea ușă, așa cum ușa a fost închisă la 22 octombrie 1844. Aceasta a fost o ilustrare simplă a importanței de a lua în considerare nu doar evenimentele profetice prezentate într-o profeție, ci și importanța aplicării circumstanțelor care îl înconjoară pe profet atunci când el este ilustrat în cadrul narațiunii.

Totuși, aceasta este și o ilustrare a puterii de a lua în considerare începutul (cartea lui Daniel) împreună cu sfârșitul (cartea Apocalipsei) ca doi martori ai aceleiași profeții, căci doi martori sunt necesari pentru a stabili un fapt biblic. Atât evenimentele prezise, cât și ilustrarea activităților profeților în legătură cu profeția sunt deopotrivă inspirate.

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și este de folos pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în neprihănire: pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, pe deplin înzestrat pentru orice lucrare bună. 2 Timotei 3:16, 17.

Dacă evenimentele profețite în Biblie ilustrează sfârșitul lumii, atunci reprezentarea profetului și a împrejurărilor sale, în momentul în care el primește și mărturisește cu privire la profeție, constituie o ilustrare a sfârșitului lumii. Prin urmare, atunci când împrejurările și activitățile unui profet sunt ilustrate în mod profetic, profetul este o ilustrare a poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul lumii. Având această înțelegere, când punem laolaltă linia profeției lui Maleahi despre Ilie cu liniile din Apocalipsa, capitolele 14 și 18, toate dau mărturie despre istoria mesajului final de avertizare, însă mărturia lor este dublă.

Mesajul constă în evenimente prezise care sunt exterioare poporului lui Dumnezeu, iar o mărturie secundară constă în experiența profetului în timp ce primește și proclamă mesajul. Conceptul profetic potrivit căruia două linii profetice reprezintă exteriorul și interiorul aceleiași istorii a fost recunoscut și consemnat în mod public de pionierii Adventismului. Exemplul clasic al acestei aplicări de către pionieri, în opinia mea, este atunci când ei identifică faptul că cele șapte biserici

din Apocalipsă și cele șapte peceti din Apocalipsă sunt istorii paralele care identifică istoria internă și cea externă a bisericii. Pecetile reprezintă istoria externă; bisericile, pe cea internă.

Mesajul lui Ilie din Maleahi și capitolele paisprezece și optsprezece ale Apocalipsei identifică același mesaj final de avertizare, care este de asemenea denumit „Descoperirea lui Isus Hristos” în capitolul întâi din Apocalipsă. În capitolul întâi, Dumnezeu Tatăl a dat mesajul lui Hristos, care apoi i l-a dat lui Gabriel, care apoi i l-a dat lui Ioan, care apoi l-a trimis bisericilor. Mesajul lui Ilie, precum și mesajele reprezentate în capitolele unu, paisprezece și optsprezece din Apocalipsă, sunt unul și același mesaj.

Și duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduieții, ci al păcii, precum în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

Este întotdeauna același mesaj, căci "profeții sunt supuși profeților." Cuvântul tradus ca "supus" în acele versete înseamnă: "a subordona; în mod reflexiv, a se supune: - a fi sub ascultare (ascultător), a pune sub, a supune (cuiva), (a fi, a face) supus (față de, cuiva), a fi (pus) în supunere (față de, sub), a se supune (cuiva)." Toți profeții sunt de acord unii cu alții și se supun unii altora, altminteri mesajul pe care l-au dat ar produce confuzie.

Toate ilustrațiile profetice ale soliei de avertizare finală reprezintă aceeași solie. Este planul Domnului ca aceia care sunt considerați "înțelepții" în pilda celor zece fecioare, care sunt numiți, de asemenea, "înțelepții" care "înțeleg" "sporirea cunoștinței" când cartea lui Daniel este desigilată; este voia Domnului ca "înțelepții" să recunoască solia specială când aceasta este desigilată. Acea recunoaștere se realizează prin aplicarea metodologiei studiului biblic care este identificată în mod specific chiar în Biblie. Acea metodologie se realizează în acord cu Isaia douăzeci și opt, prin procesul de aducere împreună, în paralel unele cu altele, a diferitelor linii profetice care abordează un subiect biblic, pentru a stabili evenimentele profetice corecte.

Vă solicit răbdarea, întrucât încheiem aici acest articol și vom continua aceste gânduri în articolul următor.